

Phần 40

Sáng ngày thứ bảy cuối cùng của tháng tám, đến lượt Grace phải trông coi những chiếc lồng nhốt gia súc ở phiên chợ của những người nông dân. Trong phiên chợ trước, chị đã bắt được Sherlock, đó là con mèo con còn sót lại và là con duy nhất còn lại không có chủ. Suốt cả buổi sáng hôm đó, Grace có cảm giác là mình sẽ phải nuôi một trong số sáu con mèo được đem bán. Và quả thật là, chị đã về nhà cùng chú mèo Sherlock tám tuần tuổi.

Grace rất thích đến chợ, đặc biệt là với những ngày như hôm nay - trời quang đãng, bầu không khí trong lành tràn đầy ánh nắng nhưng vẫn mát mẻ. Trong những tháng mưa dầm dề của mùa đông, chị thường không thể nhớ nổi những mùa hè đáng yêu ở tây bắc Thái Bình Dương là thế nào.

Hôm nay, như thường lệ, khu chợ rất huyên náo. Các loại sản phẩm bày bán luôn khiến chị ăn tượng – từ những con rau tươi rói mới được cào lên từ bãi biển cách đó vài giờ cho tới những chiếc khăn phủ giường được đan bằng len đầy tinh tế.

Hai tay Grace đầy những chiếc lồng nhốt gia súc. Chị để Buttercup ở nhà. Chị quá bận bịu nên không thể trông chừng nó, hơn nữa, chị đã Sherlock làm bạn. Suốt cả buổi sáng, Grace trả lời các câu hỏi và nói chuyện với bọn trẻ vây quanh chúng thích thú với những con mèo con xinh xắn. Hôm nay Grace có mười con, cộng với vài con mèo trưởng thành, chị hi vọng ít nhất một nửa trong đó sẽ được người ta mua về nuôi.

Grace rất thích bận rộn, vì như thế chị không còn thời gian để nghĩ tới sự có mặt của Will Jefferson ở trong thị trấn. Olivia đã gọi điện báo chị biết ngay khi Will trở về. Anh ta đã tìm cách gọi cho Grace nhưng chị không nghe mà để máy trả lời tự động, nên khi thấy tên bà Charlotte hiện lên, chị để mặc cho máy trả lời. Chắc chắn đó là Will. Grace sợ Charlotte sẽ vô tình nhắc tới chuyện chị xung phong đi bán những mặt hàng từ thiện và có mặt ở chợ vào cuối tuần này.

Khi cảm thấy mình đã an toàn, Grace mới ngẩng lên và suýt nữa nghệt thờ. Đứng cách chị vài mét là Will Jefferson, người chị không hề muốn gặp. Tim Grace như muốn nổ tung. Trong giây lát, chị không biết làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm vào Will. Khi ấy lại được bình tĩnh, chị nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Thật không may, đám trẻ vây quanh để ngắm nhìn những con mèo con đã bỏ đi. Rõ ràng đó là cơ hội mà Will đang chờ đợi. Anh ta tiến về phía Grace, bước chân dứt khoát và ánh mắt không hề rời khỏi chị. Trước đây anh ta đẹp trai, sự hấp dẫn cùng với sự hâm mộ của các bạn học cùng trang lứa đã làm chị loá mắt. Nhưng Grace không còn là người phụ nữ cách đây vài tháng nữa. Chị đứng thẳng dậy và quyết định rằng chẳng việc gì phải né tránh. Grace bế một chú mèo

con lên vuốt ve. Sự bối rối khiến chị đỏ mặt. Rồi chị nhận ra rằng mình không việc gì để phải lúng túng đến như thế. Grace không hoàn toàn vô tội, nhưng Will chính là kẻ đã nói dối trước.

“Chào em, Grace”. Lời chào của anh ta nhẹ nhàng tựa lời âu yếm.

“Chào anh, Will”. Chị dùng hết sức bình sinh để kiềm chế giọng nói.

Grace biết sự có mặt của anh ta sẽ khiến chị không thoải mái tại đám cưới bà Charlotte trừ phi họ xoá tan được không khí ngưng ngập giữa hai người. Đột nhiên Grace tự hỏi liệu Will có đi tìm mình để xin lỗi không. Giống như chị, anh ta hiểu rằng cả hai người sẽ cùng có mặt trong lễ cưới của Charlotte và Ben. Họ sẽ phải giảng hoà dù cho đó là hoà bình giả tạo. Nếu không buổi lễ ấy sẽ rất ngưng nghịu, không chỉ cho chính họ mà còn cho gia đình và bạn bè họ nữa.

Grace cần cho anh ta biết rằng mình sẵn lòng gạt câu chuyện trước đây sang một bên và chị không muốn liên quan gì đến anh ta nữa. Nhưng vì Charlotte và Ben, chị sẽ tỏ ra lịch sự với Will.

“Trông em tuyệt lắm”, Will nhẹ nhàng nói.

Ngay lập tức Grace cảm thấy nôn nao. Chị ôm chú mèo trong tay, cứ như là để tự vệ. “Olivia nói với tôi anh sẽ về dự lễ cưới”.

“Ừ, đúng thế”. Anh ta rút tay ra khỏi túi quần, đứng ở tư thế quen thuộc. “Anh sẽ ở đây vài ngày”. Anh ta nói ra thông tin đó với mong muốn có phản hồi từ phía Grace. “Anh hi vọng chúng ta có thể đi cùng nhau”.

“Cùng nhau ư?”. Chắc là chị nghe nhầm. Will không thể đưa ra đề nghị gặp nhau một cách thản nhiên như thế được. “Tối nay anh và mẹ sẽ đi ăn tối nhưng chủ nhật này anh rảnh”.

“Anh mời tôi ăn tối?”. Thật khó tưởng tượng nổi độ trơ tráo của người đàn ông này. “Anh không thể nghiêm túc à, Will. Anh đã nói dối tôi!”

“Em nói đúng, thật không công bằng, nhưng anh luôn quý mến em, Grace. Anh ở đây...”.

“Georgia đâu?”.

Anh ta thậm chí không thèm né tránh khi nói về người vợ của mình. “Ồ nhà. Bọn anh mỗi người có một cuộc sống riêng”.

“Tôi tin là như thế”. Grace không thể giấu được lời châm chọc của mình. Chị băn khoăn không biết liệu Georgia có biết chồng mình cho rằng bọn họ có cuộc sống riêng hay không. Và còn chuyến đi chơi của họ? Trong chuyến đi đó liệu họ có cuộc sống riêng - và những căn phòng riêng hay không? Nhưng với Grace bây giờ, việc họ có cuộc sống riêng hay không cũng chẳng quan trọng.

“Anh đã thu xếp bay chuyến sớm nhất để có thể nói chuyện với em. Em có nhận ra việc mình vừa làm khiến anh buồn thế nào không? Em không cho anh một cơ hội để giải thích. Em không thèm nghe một lời anh nói”.

“Anh có vợ hay chưa?”.

Anh ta thở dài một cách nặng nề. “Anh đã có vợ nhưng Grace, điều này quan trọng với cả hai chúng ta”.

Chị lắc đầu. “Tôi chẳng có gì để bàn luận với anh cả, nói cách khác tôi không muốn gặp hay nói chuyện với anh một lần nào nữa”.

Will nhú mào tỏ vẻ buồn rầu vì Grace không chịu hiểu.

“Chúng ta đều biết em không có ý đó. Em *không thể* nói như thế sau những gì chúng ta đã có, điều đó làm anh buồn lắm đấy Grace ạ”. Will tiến đến gần chị hơn. “Anh nhớ em, Grace. Những tháng vừa qua quả là địa ngục đối với anh vì không có em. Chẳng phải em cũng cảm thấy thế sao?”.

Grace cân trọng không trả lời câu hỏi, thay vào đó chị nói. “Tôi rất thích bài học anh đã dạy cho tôi”.

Will sốt ruột gật đầu.

“Vấn đề là, tôi đã quá gần gũi với...”.

“Em yêu anh, Grace”, anh ta xen ngang. “Em yêu anh từ hồi trung học và cho đến tận bây giờ tình cảm ấy vẫn không thay đổi”.

“Hồi đó tôi là cô gái ngây thơ, còn giờ tôi đã là một người phụ nữ trưởng thành. Tôi thấy mừng khi thỉnh thoảng tôi cũng rút ra được bài học từ những sai lầm của mình”.

“Mối quan hệ của chúng ta không sai lầm”, Will vẫn kiên trì. “Em không thấy những gì chúng ta đã có rất đặc biệt và rất đáng trân trọng hay sao?”.

Grace ngắt lời. “Hành vi trước đây của chúng ta là một sai lầm nghiêm trọng. Nếu anh trở về dự lễ cưới sớm chỉ vì muốn gặp tôi, thì tôi e là anh sẽ phải thất vọng đấy. Tôi sẽ rất hạnh phúc nếu không bao giờ phải gặp lại anh nữa”.

Will lắc đầu. Em không thể nói thế, anh nhấn mạnh.

“Tôi đã nói rất rõ. Giờ xin hãy để tôi yên”.

Will nhú mào, quay lưng bước đi, nhưng được vài bước thì ngoảnh hẳn lại. “Anh ở chỗ mẹ anh, vậy nên nếu em đổi ý...”.

“Tôi sẽ không đổi ý. Đừng liên lạc với tôi nữa”.

Will mỉm cười tự tin như thể chắc chắn rằng cuối cùng mình cũng sẽ vẫn làm tan chảy trái tim sắt đá của Grace. “Anh không nghĩ em nói nghiêm túc. Thôi được, em có quyền tức giận, nhưng không muốn ly dị Georgia. Điều đó sẽ huỷ hoại cô ấy. Tuy nhiên, nếu đó là cách duy nhất để anh có được em, thì...”.

Grace đưa tay lên để ngăn anh ta lại. Cô đã nghe quá đủ, thậm chí đã thừa. “Đi đi. Anh đi đi”.

Will lại cau mày giống một đứa trẻ hay hờn dỗi, nhưng cuối cùng cũng bước đi. Khi anh ta khuất dạng, Grace chột run bắn. Đầu gối bủn rủn, chị ngồi sụp xuống chiếc ghế gấp để trong quầy. Nhẹ nhàng vuốt ve con mèo trong lòng, chị nhắm mắt và hít thở đều để lấy lại bình tĩnh.

“Grace”.

Chị mở choàng mắt khi nghe thấy giọng của Cliff. “Em có sao không?”, anh hỏi. “Trông em tái nhợt”.

“Em không sao đâu”, Grace vội vàng nói dối. Chị đã hi vọng hôm nay anh sẽ đến, chị mong mỗi từng phút từng giây, nhưng không phải là ngay sau cuộc chạm trán tồi tệ với Will.

“Không đúng, trông em yếu lắm”, rồi Cliff hỏi thẳng. “Đó là William Jefferson, đúng không?”

Vậy là Cliff đã trông thấy chị nói chuyện với Will. Ý nghĩ đầu tiên của Grace là bảo vệ chính mình, là giải thích rằng chị không muốn liên quan gì với anh trai của Olivia nữa. Nhưng Grace không thể nói được gì, chị nghẹn ngào, những giọt nước mắt cứ tuôn trào, lăn dài hai bên má.

“Em còn quan tâm đến anh ta, đúng không?”.

“Không”, chị khóc, và biết rằng đó là lời nói dối. “Vâng... em thật ngu ngốc. Em từng quan tâm đến anh ta, nhưng bây giờ thì không. Anh Cliff, anh không hiểu à? Anh mới là người em yêu. Em không thể dứt bỏ chuyện giữa hai chúng ta. Em đã cố quên anh và gần thành công thì Lisa...”.

“Em đã nói chuyện với Lisa?”.

Grace nhăn nhó, chị chỉ làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn.

“Em và Lisa đã nói chuyện với nhau?”. Cliff hỏi lại.

Grace gật đầu, nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Lisa tới tìm em ở thư viện, em rất biết ơn vì Lisa đã làm thế”.

“Con bé nói gì?”.

Grace nhìn xuống con mèo đang ngủ trong lòng mình. “Lisa nói anh cũng yêu em”.

Cliff cúi xuống ngang tầm mắt với Grace, và đặt ngón tay dưới cằm chị. “Đó là lúc em bắt đầu gửi những lá thư điện tử, đúng không?”

Grace gật đầu. Chị không biết những lá thư mình có thành công hay không. Đây là lần đầu tiên họ nói chuyện trực diện. Grace chột có một khát khao mãnh liệt là được choàng tay quanh cổ Cliff. Ngoại trừ chú mèo con vẫn ngủ ngon lành trong lòng chị... Cliff nhìn Grace thật lâu trước khi hướng ánh mắt đi chỗ khác.

“Chúng mình làm lại từ đầu nhé”. Grace thì thầm.

Ban đầu chị không nghĩ Cliff sẽ trả lời, nhưng rồi anh đột ngột mỉm cười. “Khó có thể từ chối phụ nữ như em”.

Trái tim Grace nảy lên trong lồng ngực. “Thật không?”.

“Để anh nói cho em một bí mật nhé. Ngày anh cũng mở hộp thư và bật máy tính với hi vọng có tin nhắn của em đấy”.

Internet là một nguyên nhân quan trọng đẩy Grace vào tình trạng rối rắm của những ngày tháng qua. Nhưng cũng chính nó đã mang lại cho Grace niềm hạnh phúc vô bờ bên ngày hôm nay.

“Anh có sẵn lòng cho em một cơ hội khác không?”. Grace hỏi, nín thở chờ câu trả lời của anh.

“Chúng ta có thể bắt đầu dần dần mà”.

Chị cắn môi. “Cảm ơn anh”.

Cliff lau những giọt nước mắt trên má Grace. “Khi nào em xong việc ở đây chúng ta sẽ đi uống cà phê và nói chuyện nhé?”.

Grace gật đầu, chị thấy hạnh phúc đến nỗi sợ rằng mình sẽ lại bật khóc. Có lẽ họ sẽ cùng nhau tới dự đám cưới của Charlotte. Grace rất hi vọng vào điều đó.